

Sập Bẫy

06/02/2008

Dương Thịnh

Tác giả tên thật Dương Công Thịnh, sinh năm 1945, một H.O. còn mang thương tích vì mìn nổ trong trại tù cộng sản. Ông hiện là cư dân Westminster, vùng Little Saigon, đã góp một số bài viết về nước Mỹ đặc biệt, thường chú ý tới đề tài quan hệ giữa Việt kiều và quê cũ. Sau đây là bài viết thứ sáu của ông.

*

Hôm nay là ngày đầu tiên ông Hoan trở về Việt Nam, sau 15 năm thường trú tại Hoa Kỳ. Trong lòng ông hồi hộp, nao nao vui sướng không thể nào diễn tả nổi. Không phải ông sung sướng vì sắp sửa gặp được bồ nhí đang đón ở phi trường, sẵn sàng giang hai cánh tay nồn nà choàng lấy cổ ông, ban cho ông một nụ hôn âu yếm, mà vì ông sắp gặp một người, người này đối với ông rất là quan trọng, là nhân vật rất có uy quyền trong chính quyền hiện tại. Cũng chính người này đích thân gọi phôn “mời” ông sang chơi. Vì thế, bảo sao mà ông không hãnh diện cho được! Không diên lên cho được!. Ông như người đi trên mây. Mà ông đi trên mây thật, vì ông đang ngồi trên máy bay, và đang nhìn những đám mây bàng bạc đang lơ lững trôi...trôi dưới chân ông một cách chập chạp, cái chậm chạp làm ông phát ghét, lòng ông thì như lửa đốt.

Ông Hoan vắn vắn cái núm bên hông ghế ngồi, cho lưng ghế hơi ngả về phía sau một chút để ngồi cho đỡ mỏi. Sau lưng ông, 2 phụ nữ đang ngồi khéo chuyện với nhau. Một người có lẽ về Việt-Nam nhiều lần, còn người kia chắc mới về lần đầu như ông. Bà nọ chỉ bảo bà kia cách thức trình báo giấy tờ, khám xét hành lý với Hải Quan sao cho trót lọt..

- Mà, em đâu có mang cái gì cấm đâu. Chỉ toàn quần áo, kẹo bánh, xà bông, kem đánh răng.- Một bà thắc mắc.

- Bất cứ cái gì cũng vậy. Mình muốn công việc của mình nhanh chóng, đỡ bị rắc rối, mất mát, thì cúng cô hồn vài đồng bạc có phải hơn không.”- Bà kia giải thích.

- Thế. Mình đưa bao nhiêu mới là đủ”.

- Thì đại khái 5- 10 đồng cho Hải Quan.”

Rồi họ nói với nhau đủ thứ chuyện trên trời dưới đất, từ chuyện lo sợ người khác hãm hại vì ganh ghét, vu khống tầm bậy, tầm bạ, đến chuyện ăn uống, mỹ viện...v.v.

Cái chuyện vu khống, giá họa này ông Hoan cũng có nghe. Nên nhiều lần ông muốn về Việt Nam chơi lại hơi ngán ngán. Nhưng lần này thì khác, ông về có người bảo kê đảng hoàng, có tư thế khác, tên nào dám đụng tới ông có ngày mất nón trên đầu, đi chỗ khác chơi.

Ông sẽ không cho tên nào đồng xu cắc bạc nào hết. Nhưng nghĩ lại ông thấy cư xử như thế không nên, không ra dáng vẻ “đàn anh” tí nào cả, chẳng gì mình cũng là...người nhà của xếp lớn trong Đảng, thay vì cho 5- 3 đồng, ông sẽ cho 2- 30, để tỏ ra là người rộng rãi, mai mốt kia lỡ có gặp lại nhau thì cũng dễ ăn dễ nói.

*

Ông lại nghĩ đến thằng con ông, coi bộ khù khờ thế mà cũng nên việc, cũng biết tính toán, cũng khôn ra phết. Biết bao nhiêu con gái ở Mỹ: giàu đẹp có, bà nọ cô kia cũng có, toàn người có học, có bằng cấp, job ngon, thế mà nó lại không ưng. Nó lại đi vợ ngay một con bắc kỳ, coi cũng xinh xắn, đẹp đẽ, chỉ tội nước da hơi ngăm đen và nói giọng trọ trẹ của miền nước mắt Thanh Hóa, Nghệ An. Nước da ngăm đen có sao đâu! ở xứ Mỹ này người ta còn bôi thuốc đi tắm nắng cho da trở nên đen, đó là cái mốt. Còn nước mắt thì đã sao nào! Dân Nghệ An bây giờ có giá nhất ở Việt Nam, miền đất sản xuất nhiều nhân tài, anh kiệt, giữ toàn những chức vụ cao nhất trong trung ương Đảng. Gái Bắc kỳ lại có tiếng là ngoan hiền, ăn nói ngọt ngào như mía lùi. Chứ không như con gái Ở Mỹ ăn nói cộc lốc, ra vào nhà người ta cứ xồng xộc như chỗ không người, thấy ai cứ trơ mắt ếch lên ngó, chẳng biết chào ai cả. Có lần thằng con dẫn con bé về nhà chơi, giới thiệu. Ăn cơm thì: “Mời bác xơi cơm” Lúc ra về cũng như lúc tới đều: “Thưa bác cháu mới tới. Thưa bác cháu về.” Ồi giờ Ời, sao mà lễ phép thế! Ông cảm thấy hài lòng vô cùng,

và tự mỉm cười về thằng con trai. Sao bản tính nó giống ông thế.” Con nhà tông không giống lông cũng giống cánh” mà ily. Còn điều này nữa làm cho ông sướng rên người. Con bé bạn của con ông còn cho biết :Nó là con một trong gia đình, bố là cán bộ cao cấp trong Đảng, hiện đang nắm giữ một chức vụ quan trọng trong nước, được bố mẹ cưng chiều hết sức, không cho ra khỏi nhà một bước. Đòi hỏi, tranh đấu mãi gia đình mới cho đi du học, qua đây may gặp được Phan (con ông) nâng đỡ, dìu dắt, thật là có phước.

Ông Hoan tính cưới con bé này cho con trai ông. Ông sợ “của tốt” này mà không làm cho lạ, nhờ mai mối đây con bé quen người khác thì biết kiếm đâu đây. Người ta thường nói:”Cưới vợ thì cưới liền tay, chớ để lâu ngày lắm kẻ gièm pha” Ông bèn hỏi ý kiến của đôi trẻ. Ông sợ con bé chê con trai ông, vì cô ta con nhà quyền thế, lại giàu có. Còn con trai ông chỉ là nhân viên kỹ thuật trong hãng máy bay, ông thì cũng có mấy cái Beauty supply stores và một xưởng làm đồ nghề, vật liệu cung cấp cho các Thẩm mỹ viện.

Không ngờ tụi nó lại okay cái rụp. Sau đó con bé lại thông báo cho ông biết là đã thưa chuyện với bố mẹ. Tháng trước đây chính bố cô bé gọi phôn mời ông về Việt Nam chơi để bàn công chuyện của các cháu. Ông Hoan cảm thấy đời mình bắt đầu lên hương

Máy bay đáp xuống phi trường Taipei để nghỉ xả hơi và đổi chuyến bay khác về Việt nam. Ông lợi dụng mấy giờ chờ đợi đi mua cặp rượu loại xịn nhất để biếu “anh sui”, chả lẽ lại vác cái đít không tới nhà người ta thì coi sao được.

*

Cuối cùng, máy bay cũng đáp xuống phi trường Tân Sơn Nhất. Ông Hoan mau chóng cầm túi xách, đi mau ra cửa máy bay. Không hiểu có phải vì ông cho tiền bồi dưỡng hơi nhiều, hay đã có lời nhắn gửi gì trước mà giấy tờ, hành lý của ông được kiểm ra rất nhanh.

Bước ra khỏi phòng kiếng, Ông Hoan đứng lóng ngóng, giốn dác tìm người tới đón. Người thì quá đông, ông chẳng biết ai là ai. Chợt ông nhìn thấy một tấm bảng giờ cao nhất, trên đó có ghi tên ông. Ông vội đi tới chỉ vào tấm bảng. Cô gái cầm vòng hoa đứng cạnh người cầm bảng, gật đầu mỉm cười, choàng lên cổ ông vòng hoa. Chào đón:

- Welcome to VietNam.

Ông còn đang ngỡ ngác chưa hiểu ấ giáp gì. Liền được cô gái giải thích:

- Chúng cháu là nhân viên khách sạn, được lệnh ra đây chờ đón ông. Xin mời ông ra xe, mọi việc đều có người lo hết rồi, ông đừng ngại.

Ông Hoan hơi thất vọng vì không có anh chị sui ra đón. Chiếc xe đón ông là chiếc BMW cẩu cạnh. Viên tài xế đứng chờ sẵn, mở cửa cho ông bước vào. Ông cảm thấy được an ủi phần nào, và có cảm tưởng như mình là VIP.

Khách sạn đầy đủ tiện nghi, sang trọng không khác gì khách sạn bên Mỹ. Ông Hoan vừa tắm, mặc quần xong, thì có tiếng điện thoại reo. Bên kia đầu dây có tiếng trợ trợ của một phụ nữ:

- Xin lỗi. Có phải anh Hoan đó không"

- Da, tôi đây.

- Ồ!. Anh đấy hả" Bận quá tôi không thể đi đón anh được. Anh khỏe không" Tối nay tôi sẽ cho người đến đón anh qua dùng cơm. À, nếu anh cần bất cứ thứ gì thì cứ kêu nhân viên khách sạn. Tôi đã dặn dò chu đáo rồi. Chúng tôi sẽ lo cho anh đầy đủ trong thời gian anh ở lại Việt Nam.

Ông Hoan nhìn đồng hồ, bây giờ mới 11 giờ trưa, ông phải đi ngủ một tí. Qua cuộc đàm thoại vừa rồi ông chỉ khoái có mỗi một câu: "Cần bất cứ thứ gì thì cứ kêu" Ông sẽ kêu, nhưng không phải bây giờ, ông mệt quá rồi.

Ông Hoan thức dậy, nhìn đồng hồ vừa đúng 7 giờ. Ông vội vàng đi rửa mặt và mặc quần áo. Cũng vừa lúc có tiếng gõ cửa. Anh tài xế hồi sáng đến đón ông đi.

Biệt thự "Anh sui" quá lớn, kín cổng cao tường, có lính canh gác. Đúng là nhà quan có khác! Sau bữa cơm thân mật. Ông Hoan mới thật sự yên chí, vững bụng là cô bé đã không lừa dối mình. Ông cảm thấy mình thật diễm phúc hơn nhiều người. Sau khi ở Việt Nam về ông sẽ xúc tiến mau chóng làm đám cưới cho hai đứa trẻ, đó cũng là điều mong muốn của anh chị sui gia.

Những ngày sau đó ông đi thăm tất cả danh lam thắng cảnh của 3 miền đất nước, tất cả chi phí ăn chơi đều do anh chị sui gia lo lắng chu đáo: Từ hướng dẫn viên du lịch đến tài xế, xe cộ, ông không phải lo lắng về bất cứ điều gì.

Những ngày còn lại ở Sài Gòn. Ông Hoan còn được đích thân chị sui dẫn đi "tham quan" các thẩm mỹ viện, các cửa hàng bán và sản xuất cung cấp vật liệu về beauty supply. Ông muốn ở lại Việt Nam để làm ăn khai thác mặt hàng này. Ông có trao đổi ý kiến với anh chi sui đều được 2 người khuyến khích và họ hứa sẽ tìm những địa điểm thuận lợi thích hợp, những mối làm ăn của các Công Ty nước ngoài về mặt hàng này giao cho ông quản lý khai thác. Ông không ngờ số ông lại quá may mắn, thuận lợi hơn những gì ông đã tưởng tượng.

Nhiều lúc Ông cũng có hơi nghi ngại, đắn đo, suy nghĩ. Người ta thường nói: Bạo phát, thì bạo tàn. Việc gì đến quá mau thì đi cũng rất mau. Ông biết điều đó chớ, nhưng đối với ông bây giờ đã đến tuổi 63 rồi, vợ mất, con ông lại là con một, gia tài này không để cho vợ chồng nó thì để cho ai. Với lại công việc làm ăn này có ông sui đỡ đầu, ai mà dám làm bậy, ai mà dám đụng tới cán bộ cao cấp của thành ủy.

Sau hơn 1 tháng ở Sài Gòn nếm đủ 36 món ăn chơi cùng nhiều hứa hẹn. Ông Hoan về Mỹ trong lòng rất thơ thới hân hoan

Việc đầu tiên ông trở về Mỹ là tổ chức hôn lễ cho tụi nhỏ, sau đó là lo chuyện giấy tờ mua bán sang nhượng, thu góp tiền bạc mang về Việt Nam làm ăn. Những người đi dự đám cưới phần đông là những bạn bè du học sinh và những nhân viên sứ quán, những người đã từng quen biết với gia đình cô dâu. Còn bên ông, không có bao nhiêu người tham dự, chỉ có một số bạn hữu của ông và của con ông. Có nhiều người chúc mừng ông, nhiều người ganh ghét về sự may mắn của ông, cũng có những người mỉm cười ngờ vực hay tỏ ra can ngăn. Thôi kệ! Đường ai nấy đi.- Đền nhà ai nhà ấy sáng –

Công việc buôn bán kinh doanh của ông Hoan phát triển khá mạnh. Ông không ngờ mọi sự lại tiến triển xuôi chèo mát mái như thế. Đây là một phần góp tay không nhỏ của anh chị Sui. Sau mấy năm cố gắng. Ông đã xây dựng được một xưởng sản xuất vật liệu, sản phẩm cho ngành tóc, nails, thẩm mỹ và hơn chục tiệm bán beauty supply trên khắp các Quận hạt Đô thành Sài Gòn. Những người trông coi cửa hàng đều là những người thân quen của anh chị Sui. Ông mượn nhân viên. Công ty mỹ phẩm của ông càng ngày càng trở nên phát đạt. Ông trở thành doanh nhân của các công ty nước ngoài, và thường được các công ty này mời đến nước họ để tiếp cận thị trường. Mỗi lần đi du lịch ông đều dẫn theo một nữ phụ tá xinh đẹp, giỏi ngoại ngữ, ăn nói bật thiệp để lo cho ông vấn đề giao tiếp và miếng ăn giấc ngủ. Đời như thế thì còn gì bằng!

Công việc làm ăn ở đây thì tốt đẹp như thế, thì bên nhà cũng có tin vui: Cô con dâu đã sinh ra cho ông một đứa cháu nội. Thật là việc đời, việc nhà hai bên lưỡng toàn.

*

Trong khi ông đang ngụp lặn trong niềm sung sướng, và đang đi du hí nước ngoài thì nhận được phôn của chị Sui gọi đến. Ông nhắc lên nghe:

- Anh Hoan. Có phải anh đó không"

- Vâng, tôi đây chị. Có chuyện gì không"

Tiếng chị Sui nói qua phôn nghe như hốt hoảng:

- Có chuyện lớn rồi anh ơi! Công an Bộ nội Vụ đang ập vô xét công xưởng của anh. Họ bắt đi 3 người, cùng mấy ngàn tờ truyền đơn và lấy đi máy vi tính, copy, máy in. Công An nói: Anh và mấy người bị bắt nằm trong tổ chức phản động nước ngoài, có âm mưu kêu gọi quần chúng lật đổ chế độ.

Ông Hoan rụng rời tay chân:

- Chị biết tôi mà, tôi đâu có chuyện đó!

- Tôi biết rõ. Hiện nhà tôi đang chạy lo chuyện đó. Dù gì tôi với anh cũng là chỗ thông gia, vấn đề kinh doanh của anh chúng tôi cũng có dự phần mà.

- Bây giờ chị bảo tôi làm sao đây"! Đi về hay ở lại đây"

Tiếng nói đầu dây bên kia ngập ngừng:

- Tạm thời...Anh tức tốc về Mỹ đi. Thế nào Công An ở đây cũng điện qua bên Thái Lan nhờ bắt và dẫn độ anh về xử. Anh yên chí đi. Công việc ở đây giao cho tụi em. Nhà em đang điên đầu. Vụ việc đang ồn ào ở ngoài phố. Thôi, anh ráng thu xếp cho lẹ không thì không kịp.

Đầu dây bên kia cúp phôn. Ông ngồi phịch xuống ghế, đầu óc quay cuồng.

Ông Hoan gọi cô phụ tá:

- Cô mau lấy vé máy bay về Việt Nam. Có chuyện không xong rồi, coi tình hình bên nhà ra sao, báo e-mail cho tôi biết ngay. Tôi cũng sửa soạn về Mỹ đây.

*

Ông Hoan nhận được e-mail đầy đủ, nội dung cũng không khác gì cuộc điện đàm giữa ông và chị Sui, chỉ khác là có thêm vài hình ảnh về cảnh khám xét cơ xường của ông. Cô phụ tá còn cho biết: hiện cô tạm thời trông coi việc làm của ông. Ông Hoan như điên lên.

Còn việc nhà của ông cũng lộn xộn không kém: Con dâu ông đi suốt ngày, ít khi ở nhà, có khi cả tuần không về. Mà nếu có về chỉ gây gỗ với con trai ông. Bây giờ ông chỉ biết wait and see biết đến bao giờ"! Tin tức hứa hẹn của anh chị Sui càng ngày càng ít đi rồi biệt hẳn. Con dâu của ông bây giờ cũng đang chờ, nó chờ thẻ xanh. Con trai ông thì đang chờ giấy ly dị. Còn cháu nội ông cũng đang chờ mẹ nó ẵm đi. Mà chắc gì nó thực sự là cháu nội của ông. Ông đang nuôi cháu ông hay đang nuôi cháu hàng xóm đây"!

Cha con ông đã bị sập bẫy, một âm mưu đã được tính toán trước. Thức tình thì đã quá muộn!

DƯƠNG THỊNH

Nguồn: <https://vnm.vietbao.com/a164189/sap-bay>

www.vietnamvanhien.org

An Lạc & Tự Chủ

VIỆT NAM VĂN HIẾN

www.vietnamvanhien.info

TỦ SÁCH VĂN HIẾN TRÊN MANG VỚI HƠN 11500 TÁC PHẨM & TIẾT MỤC